

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **M. M.**, advokát, se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo, insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Šaldova 34/466, proti žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**, se sídlem v Praze 7, nábreží Kpt. Jaroše 1000/7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2014, čj. 271261/14/4000-50715-050201, čj. 270175/14/4000-50715-050201 a čj. 271289/14/4000-50715-050201,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 31. 12. 2014, čj. 270175/14/4000-50715-050201 **s e o d m í t á .**
- II. Žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2014, čj. 271261/14/4000-50715-050201 a čj. 271289/14/4000-50715-050201 **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 19. 9. 2014 exekuční příkaz na prodej movitých věcí čj. 197803/14/4000-27901-05279 k vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 81.837.041 Kč. Na základě uvedeného exekučního příkazu žalovaný provedl soupis movitých věcí označených v protokolu čj. 199186/14/4000-27901-109550 ze dne 19. 9. 2014. Dne 25. 9. 2014 žalovaný vydal dále výzvu k podání prohlášení o majetku čj. 203336/14/4000-27901-107540. Všechny shora uvedené úkony žalovaného žalobce napadl námitkou. Žalovaný pak

dne 31. 12. 2014 o námitkách rozhodl rozhodnutími čj. 271261/14/4000-50715-050201, čj. 270175/14/4000-50715-050201, čj. 271289/14/4000-50715-050201. Proti těmto rozhodnutím směřuje žaloba.

Žalobce namítal, že žalovaný s žalobcem doposud vždy jednal jako s odštěpným závodem, zatímco se zahraniční právnickou osobou - společností VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft - nejednal nikdy. Odštěpný závod však nemá právní subjektivitu. Takový závěr tradičně zastává i judikatura Nejvyššího soudu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu čj. 32 Odo 945/2002-82 ze dne 29. 7. 2003. Žalobce má za to, že jakýkoli správní akt vydaný ve vztahu k odštěpnému závodu je nulitní. V tomto žalobce odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 1997. Jak v napadeném exekučním příkazu, tak i v protokole o soupisu movitých věcí byl jako daňový dlužník označen pouze odštěpný závod. Rovněž z rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 7. 1. 2015 vyplývá, že žalovaný za daňový subjekt považuje toliko odštěpný závod.

Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, v ustanovení § 20 a násl. počítá s tím, že odštěpný závod zahraniční právnické osoby je daňovou pokladnou plátce, nicméně v případě daně z přidané hodnoty se institut plátcovy pokladny neuplatní. Zákon o dani z přidané hodnoty ani zákon o správě daní a poplatků plátcovu pokladnu neznají. Žalovaný stejně tak pochybil, když oznámil protokol o soupisu movitých věcí pouze vedoucímu odštěpného závodu a v rozporu s ustanovením § 208 odst. 6 daňového řádu tak nebyl doručen přímo dlužníkovi – zahraniční právnické osobě. Exekuční příkaz byl dále v rozporu s ustanovením § 204 odst. 3 daňového řádu doručen jen zástupci žalobce jednajícímu v plné moci. Postup žalovaného byl zmatečný, když v jednom případě považoval za oprávněnou osobu vedoucího odštěpného závodu, zatímco v jiném případě doručoval pouze právnímu zástupci žalobce. Žalobce je toho názoru, že vedoucí odštěpného závodu nebyl oprávněn jednat za dlužníka jakožto vlastníka sepisovaných movitých věcí.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nebyl věcně ani místě příslušný k vydání předmětného exekučního příkazu, k sepsání movitých věcí, ani k vydání předmětné výzvy. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. se podle názoru žalobce nevztahuje na zahraniční právnické osoby. Zvláštní působnost žalovaného ve vztahu k zahraničním právnickým osobám přitom ustanovení § 11 zákona č. 456/2011 Sb. spojuje pouze v souvislosti se zahraniční bankou, pobočkou zahraniční pojišťovny či zajišťovny. Daňový řád oproti tomu o zahraniční osobě hovoří výslovně. Z uvedeného vyplývá, že v projednávané věci byl příslušný pouze Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Dále žalobce namítl, že z organizační struktury žalovaného neplyne, že by ředitel odboru byl pověřen k rozhodování v daňovém řízení. Žalobou napadené rozhodnutí přitom bylo elektronicky podepsáno právě ředitelkou odboru.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech uvedených v žalobou napadených rozhodnutích. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, podle něhož bylo vždy jednáno pouze s odštěpným závodem, neboť příjemcem napadených rozhodnutí byla vždy zahraniční právnická osoba. Žalovaný dále stran daně z přidané hodnoty odkázal na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož je osobou povinnou k dani fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomickou činnost, a dále na ustanovení § 4 odst. 1 písm. j) zákona o DPH, jež stanoví, že provozovnou je organizační složka osoby povinné k dani, která může uskutečňovat dodání zboží, převod nemovitosti nebo poskytnutí služby, je-li dostatečně stálá a má vhodné personální a technické zdroje. Skutečnost, že registrovaná k dani z přidané hodnoty byla společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, vyplývá i z rozhodnutí

o registraci ze dne 9. 3. 2012. Oprávnění vedoucího odštěpného závodu jednat za právnickou osobu vyplývá z ustanovení § 503 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s ustanovením § 24 odst. 2 a 6 daňového řádu. Na základě plné moci udělené vedoucím odštěpného závodu advokátovi JUDr. J. V. pak byla všechna napadená rozhodnutí doručována právě tomuto zmocněnci, aniž by bylo třeba posílat je současně žalobci na adresu sídla v Německu. Žalovaný vždy považoval za daňový subjekt společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft. V případě DPH nikdy organizační složku za plátcovu pokladnu nepovažoval. Je nepochybné, že daňovým subjektem je jen právnická osoba. Proto je také jako příjemce rozhodnutí uvedena pouze zahraniční právnická osoba. Je přitom irelevantní, zda je v nadpisu užit pojem organizační složka nebo odštěpný závod.

Žalovaný dále nesouhlasil se žalobcovými závěry, podle nichž jsou napadená rozhodnutí nicotná. Jak v exekučním příkazu, tak i ve výzvě byla uvedena zahraniční právnická osoba, která má právní subjektivitu, včetně její organizační složky. Organizační složka zahraniční právnické osoby právní subjektivitu nemá. To je však jak z exekučního příkazu, tak i z napadené výzvy zřejmé. V případě protokolu o soupisu věcí byl oproti tomu žalobce skutečně označen pouze adresou jeho organizační složky, čehož si je žalovaný vědom. Žalovaný však má za to, že toto pochybení není takové intenzity, aby mohlo způsobit nicotnost rozhodnutí. O identifikaci daňového subjektu nebylo žádných pochyb a daňový subjekt byl označen daňovým identifikačním číslem. Otázku nicotnosti shodně posoudilo již Odvolací finanční ředitelství. K tomu, jak je žalobce označován v rozhodnutích o zřízení zástavního práva, žalovaný uvedl, že je tato otázka zcela irelevantní. Stran namítaného nesprávného uvedení sídla daňového subjektu žalovaný odkázal na argumentaci Odvolacího finančního ředitelství uplatněnou ve vyrozumění o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti, a sice že se jedná tolíko o pouhou nepřesnost, která nemá na zákonnost rozhodnutí vliv.

Námítku žalobce, podle níž došlo při postupu žalovaného k porušení zásad zákonnosti a ústavních zásad upravujících výkon státní moci podle článku 2 odst. 3 Ústavy a článku 2 odst. 2 Listiny, považuje žalovaný za příliš neurčitou. Není zřejmé, v čem žalobce porušení těchto zásad spatřuje. K žalobní námitce, podle níž nebyl žalovaný ve věci příslušný, uvedl žalovaný, že daňový subjekt VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft je vybraným subjektem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. Příslušnost Speciálního finančního úřadu ke správě daní se opírá o rozhodnutí čj. 12931/12/06090105415 ze dne 19. 1. 2012, vydaného ještě podle předchozí právní úpravy, tj. zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech. Tato úprava je však obdobou ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. K žalobní námitce, v níž žalobce brojil proti tomu, že není zřejmé, zda napadená rozhodnutí podepsala oprávněná osoba, žalovaný odkázal na argumentaci Odvolacího finančního ředitelství uplatněnou při vyřízení podnětu k prohlášení nicotnosti. Všechna rozhodnutí o námitkách byla podepsána Ing. Marií Pilcerovou, ředitelkou odboru správy platebních povinností, a to v souladu s článkem 24 odst. 1 písm. f) podpisového řádu, účinného ke dni vydání rozhodnutí o námitkách.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 19. 9. 2014 byl pracovníky žalovaného sepsán protokol o soupisu věcí čj. 199186/14/4000-27901-109550 v daňové exekuci nařízené exekučním příkazem čj. 197803/14/4000-27901-050279 z téhož dne. V záhlaví protokolu je jako dlužník, proti němuž je exekuce vedena, označen žalobce slovy: „VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka se sídlem Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany“. Z protokolu dále vyplývá,

že jeho sepsání byl přítomen L.N., označený jako vedoucí organizační složky. Tímto je protokol rovněž podepsán v rubrice „Podpis dlužníka – osoby oprávněné jednat za dlužníka“. Proti předmětnému protokolu se žalobce dne 6. 10. 2014 bránil podáním námítky, v níž namítal, že jako dlužník je v protokole označena jen organizační složka společnosti. Protokol je proto nezákonný, neboť směřuje vůči odštěpnému závodu, který nemá právní subjektivitu. V doplnění námítky poté na podporu svých závěrů poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, věnovanou otázkám způsobilosti organizační jednotky být účastníkem řízení. S odkazem na závěry obou soudů žalobce uvedl, že namítaná vada způsobuje nicotnost napadeného protokolu o soupisu. Žalobou napadeným rozhodnutím čj. 270175/14/4000-50715-050201 ze dne 31. 12. 2014 žalovaný námítku zamítl. Výrok odůvodnil tak, že účelem protokolu o soupisu věcí je pouze určení věcí, které mají být postiženy exekucí. Provádí se jím exekuční příkaz, na který je v protokolu řádně odkázáno a jehož příjemcem byl přímo daňový subjekt - zahraniční právnická osoba. O identifikaci daňového subjektu proto nemůže být pochyb, jakkoli byl v protokolu nedostatečně označen. Tento nedostatek nezpůsobuje nicotnost, ani nezákonnost napadeného protokolu o soupisu.

Žalovaný vydal dne 19. 9. 2014 exekuční příkaz na prodej movitých věcí čj. 197803/14/4000-27901-050279 k vymození nedoplatku na dani z přidané hodnoty. V záhlaví příkazu je jako daňový subjekt označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft a dále adresa sídla ve Spolkové republice Německo. Za touto identifikací daňového subjektu pak následuje pod nadpisem "organizační složka" adresa organizační složky shora označeného daňového subjektu v Dolních Břežanech. K exekučnímu příkazu je připojena doručka o jeho doručení JUDr. J. V., advokátovi. Proti shora uvedenému exekučnímu příkazu žalobce podal dne 6. 10. 2014 námítku. Zde žalovanému vytkl, že daňový subjekt označený v exekučním příkazu nemá právní subjektivitu, pročez nemůže ani nabývat práva, jež by poté mohla být v exekuci postižena. I veřejné rejstříky jsou v tomto smyslu vedeny v rozporu se zákonem, když za vlastníka motorového vozidla označují osobu, která nemá právní subjektivitu. K postižení motorových vozidel žalobce namítal, že tato slouží v rámci jeho podnikatelské činnosti k plnění povinností souvisejících s uskladněním nafty za účelem zajištění ropné a energetické bezpečnosti České republiky, neboť se jedná o kapaliny, které žalobce skladuje pro Správu státních hmotných rezerv. Rozhodnutím čj. 271261/14/4000-50715-050201 ze dne 31. 12. 2014 žalovaný námítku proti předmětnému exekučnímu příkazu zamítl. V odůvodnění uvedl, že pokud zahraniční právnická osoba na území České republiky podniká prostřednictvím své organizační složky, je daňovým subjektem vždy sama právnická osoba. Z toho důvodu je příjemcem rozhodnutí v daňovém řízení přímo tento daňový subjekt s tím, že pro úplnou precizaci je pak možné dále uvést i její organizační složku, jejímž prostřednictvím na území státu podniká. V souladu s těmito požadavky byl v exekučním příkazu příjemce přesně a jednoznačně označen.

Dne 25. 9. 2014 vydal žalovaný výzvu k podání prohlášení o majetku čj. 203336/14/4000-27901-107540, v němž bylo žalobci uloženo, aby do 15 dnů od doručení výzvy sdělil daňovému orgánu údaje taxativně vyjmenované ve výzvě. Žalobce byl v záhlaví výzvy označen shodně, jako tomu bylo ve shora popsáném exekučním příkazu. Proti uvedené výzvě se žalobce bránil námitkou ze dne 14. 10. 2014. Zde uplatněné námítky se v zásadě shodují s argumentací, kterou žalobce uplatňoval v námitkách podaných proti exekučnímu příkazu a proti protokolu o soupisu movitých věcí. Rozhodnutím čj. 271289/14/4000-50715-050201 žalovaný zamítl podanou námítku s tím, že jako příjemce rozhodnutí musí být v záhlaví uveden daňový subjekt a dále je pak možné pro úplnou precizaci uvést i jeho organizační složku. Takový požadavek však předmětná výzva splňuje. Žalovaný neshledal rozpor napadené výzvy se zákonem

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následujících ustanovení relevantních právních předpisů:

Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) platí, že daňovým subjektem je osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně.

Podle ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu platí, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.

Podle ustanovení § 204 odst. 1 daňového řádu platí, že věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí.

Ustanovení § 204 odst. 3 daňového řádu stanoví, že při zahájení soupisu věcí oznámí daňový exekutor účel svého příchodu, vyzve dlužníka k uhrazení vymáhaného nedoplatku a doručí dlužníkovi exekuční příkaz na prodej movitých věcí; není-li dlužník přítomen, doručí se mu exekuční příkaz až s protokolem o soupisu věcí.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) platí, že osoba povinná k dani je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon nestanoví v § 5a jinak.

Ustanovení § 503 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), stanoví, že pobočka je taková část závodu, která vykazuje hospodářskou a funkční samostatnost a o které podnikatel rozhodl, že bude pobočkou.

Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že je-li pobočka zapsána do obchodního rejstříku, jedná se o odštěpný závod; to platí i o jiné organizační složce, pokud o ní jiný právní předpis stanoví, že se zapíše do obchodního rejstříku. Vedoucí odštěpného závodu je oprávněn zastupovat podnikatele ve všech záležitostech týkajících se odštěpného závodu ode dne, ke kterému byl jako vedoucí odštěpného závodu zapsán do obchodního rejstříku.

Podle ustanovení § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále také „s. ř. s.“), platí, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou v případě všech žalobou napadených rozhodnutí splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl rozhodnout ve věci.

Z ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. vyplývá, že žaloba je nepřípustná tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkumu podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. platí, že ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím. Za rozhodnutí, jehož zákonnost lze přezkoumat v řízení před správními soudy, judikatura považuje takový úkon, který byl vydán orgánem výkonné moci, který rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob a současně je způsobilý zasáhnout právní sféru žalobce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 95/2010 - 64 ze dne 19. 11. 2010). Soud má za to, že v případě rozhodnutí o námitce proti protokolu o soupisu věcí není posledně jmenovaný znak splněn. Jakkoli je žalobou napadeným úkonem správního orgánu teprve rozhodnutí o opravném prostředku vydaného podle ustanovení § 159 daňového řádu, nelze odhlédnout od právní povahy předmětného protokolu, proti němuž námitka směřuje. Protokol o průběhu soupisu movitých věcí pořizuje daňový exekutor, aby zdokumentoval movité věci, které byly pojaty do soupisu. Protokol tak slouží za důkaz pro určení, zda ta která věc je součástí soupisu. Platí přitom pravidlo, že pouze věci, které byly pojaty do soupisu, lze ocenit a zpeněžit. Z ustanovení § 280 daňového řádu vyplývá, že soupis je třeba pořídit bez ohledu na to, zda je dlužník přítomen jeho provádění. Protokol o soupisu je tedy pouhým dokladem o konkretizaci věcí, které lze následně jejich prodejem zpeněžit. Sám o sobě však do práv dlužníka nijak nezasahuje. Že jsou movité věci dlužníka postiženy exekucí, čímž je nepochybně zasaženo vlastnické právo dlužníka k nim, může autoritativně stanovit pouze exekuční příkaz, na jehož základě soupis movitých věcí probíhá. Pouze exekučním příkazem lze totiž podle ustanovení § 178 odst. 2 daňového řádu stanovit způsob vedení exekuce, tj. v daném případě prodej movitých věcí. Exekucí jsou v takovém případě postiženy zásadně všechny movité věci dlužníka s výjimkou těch, které jako předmět exekuce vylučuje sám zákon. Z uvedeného plyne, že protokol o provedení soupisu movitých věcí sám o sobě není způsobilý zasáhnout do právní sféry daňového dlužníka, dokumentuje totiž pouze realizaci exekuce nařízené exekučním příkazem.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný. S ohledem na závěry uvedené shora soud proto ve výroku I. odmítl žalobu ve vztahu k rozhodnutí o námitce proti protokolu o soupisu věcí čj. 270175/14/4000-50715-050201 ze dne 31. 12. 2014, protože je tento úkon ze soudního přezkumu vyloučen. Žalobními body ve vztahu k tomuto rozhodnutí se soud proto již dále nezabýval.

Žalobce se dále domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí čj. 271261/14/4000-50715-050201 ze dne 31. 12. 2014, kterým žalovaný rozhodl o námitce podané proti exekučnímu příkazu ze dne 19. 9. 2014. Namítal, že žalovaný vydal tento správní akt pouze ve vztahu k odštěpnému závodu společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, nikoli tedy ve vztahu k ní samotné jako daňovému subjektu.

Soud k tomuto žalobnímu bodu předesílá, že není sporu o tom, že daňovým subjektem může být pouze fyzická nebo právnická osoba. Takový závěr vyplývá z ustanovení § 5 odst. 1 zákona o DPH (ve spojení s ustanovením § 20 odst. 1 daňového řádu), podle něhož je osobou povinnou k dani fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti. Za právnickou osobu naproti tomu nelze považovat její organizační složku. Jak vyplývá z ustanovení § 503 občanského zákoníku, organizační složka je pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele. Organizační složka obchodního závodu proto nemá právní osobnost. Odštěpným závodem je pak jen taková organizační složka, která je zapsána

v obchodním rejstříku. Užívá-li se tedy pojmu „organizační složka“, lze jím rozumět vedle jiných druhů organizačních složek také odštěpný závod.

Exekuční příkaz je rozhodnutím podle daňového řádu (srov. ust. § 102 odst. 1 daňového řádu). Jednou ze základních náležitostí takového rozhodnutí je označení jeho příjemce. V případě doručování právnícké osobě je pak třeba zejména uvést přesný název, právní formu, sídlo, a v neposlední řadě daňové identifikační číslo. Příjemcem exekučního příkazu je podle ustanovení § 178 odst. 4 daňového řádu daňový dlužník. Je zřejmé, že daňovým dlužníkem byla v posuzované věci právě jen zahraniční právnícká osoba VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft a nikoli její organizační složka. Z uvedeného vyplývá, že jako příjemce předmětného exekučního příkazu měla být označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to včetně shora uvedených náležitostí, které slouží její nezaměnitelné identifikaci.

Soud má ovšem v případě předmětného exekučního příkazu za to, že všechny shora uvedené požadavky na označení příjemce byly splněny. V záhlaví příkazu je daňový dlužník označen přesným názvem, adresou jeho sídla ve Spolkové republice Německo, jakož i daňovým identifikačním číslem. Teprve po této identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím společnost působí v České republice. Z tohoto dodatečného údaje přitom nijak nevyplývá, že by za daňový subjekt (resp. za daňového dlužníka) byla jakkoli považována pouhá organizační složka. Naopak je zcela zřejmé, že následuje-li po slovech „daňový subjekt“ jako první označení právnícké osoby, nezavdává to jakoukoli pochybnost, že je za daňový subjekt považována právě ona, a to i tehdy, je-li toto označení doplněno identifikací její organizační složky. Jakkoliv zákon daňovým orgánům neukládá označovat zahraniční právníckou osobu včetně její organizační složky, nelze takový postup mít za nezákonný, neboť nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace příjemce rozhodnutí. Žalobce se mylí, pokud má za to, že předmětný exekuční příkaz směřuje pouze k organizační složce společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft. Má-li žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné s ohledem na označení organizační složky, je taková námitka nedůvodná. Nelze proto ani přisvědčit žalobcovým závěrům o nicotnosti exekučního příkazu. Nicotnost způsobují jen ty nejzávažnější vady rozhodnutí (k důvodům nicotnosti srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 76/2001-96 ze dne 22. 7. 2005). Za takovou vadu lze sotva označit skutečnost, že řádné označení příjemce exekučního příkazu je doplněno ještě o označení jeho organizační složky. Z takové skutečnosti nijak nevyplývá, že by za daňový subjekt byla žalovaným považována entita, která nemá právní osobnost, jak naznačuje žalobce. Žalobcem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu - jeho rozsudek čj. 3 As 25/2013-46 ze dne 5. 3. 2014 - je přitom zcela nepřipadná, neboť se týká případu, v němž se namísto nedostatku označení příjemce rozhodnutí jednalo o situaci, kdy byla příjemcem fyzická osoba, která zemřela.

Shora uvedená argumentace stran zákonnosti označení příjemce rozhodnutí platí obdobně i v případě výzvy k podání prohlášení o majetku ze dne 25. 9. 2014. Zde byl daňový subjekt označen shodně jako v předmětném exekučním příkazu. Ani zde proto není pochyb o tom, že daňovým subjektem, k němuž výzva směřovala, byla zahraniční právnícká osoba VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft.

Soud nemůže žalobci přisvědčit ani ohledně žalobní námitky, podle níž byl exekuční příkaz vadně doručen pouze zplnomocněnému zástupci. Advokát JUDr. J. V. byl zmocněn k zastupování společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft na základě plné moci ze dne 2. 8. 2011, která jej opravňuje k zastupování „ve všech věcech, jednáních a soudních,

správních či jiných řízeních“. Za tuto právnickou osobu jako zmocnitele jednal ve věci udělení plné moci L. N., vedoucí její organizační složky v České republice. Rozsah jednatelského oprávnění vedoucího organizační složky se vztahuje na všechny právní úkony týkající se této složky (srov. ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinné do 31. 12. 2013). Na základě předmětné plné moci podepsané vedoucím organizační složky byl proto i JUDr. J. V. zmocněn k zastupování v řízení před správním orgánem, pokud se týkalo organizační složky. O tom, že se daňová exekuce nařízená exekučním příkazem ze dne 19. 9. 2014 týká organizační složky společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft v České republice, však není pochyb a žádný z účastníků to také nerozporuje. Zmocněný zástupce tak zastupoval na základě plné moci přímo zahraniční právnickou osobu, a sice ve věcech týkajících se její organizační složky.

Z ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu pak vyplývá, že je-li osoba zastoupena, doručuje se pouze zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastoupení. Pokud tedy žalovaný doručil exekuční příkaz toliko zmocněnému advokátovi JUDr. J. V., postupoval v souladu se zákonem. Požadavek, aby žalovaný podle ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu doručoval zároveň přímo zahraniční právnické osobě, se neuplatní. Tento postup je třeba zvolit, jen pokud má osoba, které se písemnost týká, něco vykonal osobně. Právnická osoba však s ohledem na svou fiktivní právní povahu osobně nejedná. Toto ustanovení tedy směřuje zásadně jen k fyzickým osobám. Zástupci i zastoupenému se doručuje typicky například v případě, kdy je třeba k výsledku předvolat fyzickou osobu jako svědka.

Spatřuje-li žalobce nezákonnost v postupu žalovaného v otázce času, kdy byl exekuční příkaz doručen do datové schránky zástupce žalobce, nelze mu přisvědčit ani v tomto bodě. Z ustanovení § 204 odst. 3 daňového řádu se nepodává striktní pořadí úkonů směřujících k provedení exekuce na movité věci. Vyplývá z něj pouze, že exekuční příkaz doručuje daňový exekutor při zahájení soupisu věci. Dojde-li k doručení ještě toho dne, kdy byl soupis zahájen, má soud takový postup za zcela dostačující. Smyslem odkazovaného ustanovení je zejména, aby nedošlo k doručení exekučního příkazu dříve, než byl zahájen soupis, aby se co možná nejvíce zamezilo riziku zmaření exekuce daňovým dlužníkem. Skutečnost, že byl exekuční příkaz doručen až 99 minut po zahájení soupisu, nadto v situaci, kdy byl doručován zástupci na místě nepřítomnému, nemohla do veřejných subjektivních práv žalobce nijak relevantně zasáhnout.

Námitku žalobce, podle něhož byl žalovaný k vydání předmětného exekučního příkazu nepřislušný, soud posoudil rovněž jako nedůvodnou. O věcné jakož i místní příslušnosti žalovaného k vedení daňové exekuce na společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft není pochyb. Tato zahraniční právnická osoba je tzv. vybraným subjektem podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, podle něhož je Specializovaný finanční úřad příslušný vybraným subjektům – podnikajícím právnickým osobám, jejichž obrat přesáhl 2 mld. Kč. Uvedené ustanovení je speciální úpravou ve vztahu k pravidlům daňového řádu pro určení věcné a místní příslušnosti. Účastníci nijak nerozporují, že společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft podmínky výše obratu a založení za účelem podnikání v rozhodné době splňovala a ani soud o jejich splnění nemá pochybnosti. Soud je však na rozdíl od žalobce přesvědčen, že shora uvedené ustanovení se vztahuje na právnické osoby, bez ohledu na to, v jakém státě mají sídlo. Ze skutečnosti, že zákon v témže ustanovení uvádí u subjektů jako investiční fond nebo banka výslovně i variantu těchto subjektů s přívlastkem „zahraniční“, nelze bez dalšího usoudit, že by pod písmeno a) předmětného ustanovení nespádaly zahraniční právnické osoby. Zatímco totiž v případě bank a investičních fondů závisí kritérium příslušnosti pouze na prosté právní

povaze subjektu, resp. předmětu jeho podnikání (banka, pojišťovna, investiční fond), pod písmenem a) tohoto ustanovení zákonodárce zařadil zcela obecně jakoukoli podnikající právnickou osobu vymezenou pouze výší obrátu. Nelze proto podřizovat výklad ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, tomu, jak jsou formulována následující, povahově zcela odlišná, kritéria. Nadto nelze přehlédnout, že Specializovaný finanční úřad je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s níž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní. To se s ohledem na mezinárodní prvek nepochybně týká i zahraničních daňových subjektů. Výklad, který by znamenal, že správu daní velkých zahraničních daňových subjektů mají na starosti běžné finanční úřady, by popíral účel a náplň Specializovaného finančního úřadu.

Zpochybňuje-li žalobce, že Ing. M. P., která za žalovaného podepsala žalobou napadená rozhodnutí, nebyla k tomuto úkonu oprávněna, je třeba mu dát za pravdu potud, že toto oprávnění řediteli odboru správy platebních povinností nevyplyvá z organizačního řádu žalovaného. Jeho zdrojem je ovšem Podpisový řád Specializovaného finančního úřadu ze dne 31. 10. 2014, konkrétně článek 22 odst. 1 písm. q), podle něhož ředitel odboru správy platebních povinností podepisuje také rozhodnutí o námitce proti úkonu správce daně při placení daní (§ 159 daňového řádu). Není proto pochyb, že rozhodnutí podepsala oprávněná úřední osoba.

Protože soud neposoudil žádnou ze shora uvedených námitek za důvodnou, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl. V části, v níž žaloba směřovala proti rozhodnutí o námitce podané proti protokolu o soupisu věcí, soud žalobu jako nepřipustnou odmítl, neboť se jednalo o úkon vyloučený ze soudního přezkumu (§ 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu